

(původ. znění), podle níž »doly na vyhražené nerosty« jsou z dosahu tohoto zákona vyjmuty. Sluší tedy i »doly na vyhražené nerosty« rozuměti veškeré provozování, směřující k těžbě nerostů vyhražených bez ohledu na to, zdali jde o vlastní dobývání nerostů vyhražených, či teprve o přípravné stadium, jakým jest kutání, a zejména kutby výhradné, neboť i toto podnikání spadá pod pojem »dolů na vyhražené nerosty« ve smyslu zákona o úrazovém pojišťování. Zdali a jakým způsobem postaral se zvláštní zákon, na nějž § 1, odst. 5. úraz. zákona (pův. znění) odkazuje, o pojištění osob zaměstnaných při dílech kutných, nemůže padati na váhu.

(Nález nejv. spr. soudu z 31. 1. 1922, č. 1264/22.)

c) Pensijní:

Poněvadž státní správa má nárok na převod premiové rezervy ve smyslu ustanovení § 68. pens. zák., nemůže býti vrácení premii realizováno pro pojištěnce, jenž přešel do služby vyňaté podle § 2:3 nového pens. zák. z pojištné povinnosti (§ 25:6 pens. zák.) po 1. 7. 1920.

V. K. pojištěna byla u zemské úřadovny I Všeob. pens. ústavu v Praze od 16. 8. 1915 do 30. 6. 1921 ve službách stát. obil. ústavu v Praze. Dne 15. 7. 1921 nastoupila službu u berní správy. Žádost, pokud se týče žalobu V. K. za vrácení premii zemská úřadovna I, pokud se týče rozhodčí soud pro pens. poj. v Praze, zamítly vzhledem k ustanovení § 25:6 nového pens. zák. a vzhledem k tomu, že přestup do státní služby stal se 15. 7. 1921, t. j. po 1. 7. 1920 (čl. 4. a 18. prov. nař. k pens. zák. z 30. 12. 1920, č. 693 Sb. z. a n.) a státní správa ve smyslu § 68 pens. zák. má nárok na převod premiové rezervy. Ježto ustanovení § 25:6 pens. zák. jest důsledkem ustanovení § 68 téhož zákona, zůstává ovšem po náhledu rozhodčího soudu žalobkyni vyhrazen nárok proti Všeob. pens. ústavu z bezdůvodného obohacení v tom případě, kdyby stát svých nároků na převod premiových rezerv vůbec neuplatnil.

(Nález rozhodčího soudu pro pens. poj. v Praze, Zemská úřadovna I ze 24. 3. 1922, č. j. Čp. 10/22.)

5

Zákony, nařízení, výnosy a vyhlášky.

Péče bytová.

Zákon ze dne 27. dubna 1922, č. 130, o ochraně nájemníků.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

O výpovědi.

§ 1. — ⁽¹⁾ Pronajimatelé bytů mohou vypovědět smlouvu nájemní nebo podnájemní jen, svolí-li k tomu okresní soud, v jehož obvodě jest byt. Svolení k výpovědi budiž dáno pouze z důležitých důvodů.

⁽²⁾ Za důležitý důvod buď pokládáno zvláště:

1. nezaplatil-li nájemník smlouveného nebo v přípustné míře zvýšeného (§§ 8 až 13, 15, 16 a 21 nájemného, byv po uplynutí obvyklé nebo ku placení nájemného ujednané lhůty upomenut, do konce lhůty, kterou mu pronajimatel alespoň na 24 hodiny od upomínky povolil;

2. byl-li nájemník odsouzen pro trestný čin, který se stíhá z úřední moci, spáchaný na pronajimateli;